

Tytuł wykonawczy wydano w dniu 22 lutego 2023 roku pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowego r.pr. A. J. – jak na k. 2294.

G., 28 lutego 2023 roku

Kierownik Sekretariatu

E. D.

Sygn. akt II AKa 415/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SA Andrzej Czarnota

SA Marcin Kokoszczyński

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Sidorko

przy udziale Prokuratora Prokuratury (...) w G. P. S.

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2023 r.

sprawy

M. A. c. R., ur. (...) w I., oskarżonej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 30 września 2022 r., sygn. akt **III K 104/21**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżoną od opłaty za postępowanie odwoławcze, a jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 415/22

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 30 września 2022r. w sprawie III K 104/21

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżona	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		M. A.	Dobra opinia o oskarżonej z zakładu karnego. Dobra opinia o oskarżonej w miejscu zamieszkania.	Opinia z zakładu karnego Wywiad kuratora	k.2356 k.2363-2366
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Sąd Apelacyjny nie			

		przeprowadzał tego rodzaju dowodów.		
--	--	---	--	--

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Opinia o oskarżonej z zakładu karnego. Wywiad kuratorski.	Sporządzone przez uprawnione podmioty, brak podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał tego typu dowodów.	

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp	Zarzut	
	Rażąca surowość i tym samym niewspółmierność wymierzonej	# zasadny # częściowo zasadny

oskarżonej M. A. kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności:

niezasadny

a) wyrażająca się, z jednej strony w dostosowaniu jej wymiaru do błędnie ustalonego, tj. zawyżonego, stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonej przestępstwa, z drugiej zaś w pełnym zdeprecjonowaniu dotychczasowej niekaralności oskarżonej, co skutkowało niedostosowaniem wymiaru sankcji do potrzeb indywidualno-prewencyjnych.

b) przy wymiarze której Sąd dostrzegł wprawdzie występujące okoliczności zmniejszające stopień winy oraz łagodzące odpowiedzialność karną takie jak przyznanie się oskarżonej do zarzucanego jej czynu i wskazanie okoliczności popełnienia, jednakże Sąd nie przypisał im odpowiedniej rangi a także nie wziął pod uwagę okoliczności łagodzących takich jak wyrażenie skruchy, żalu, dokonywanie wpłat na rzecz pokrzywdzonej, przekazywania całości otrzymanego przez oskarżoną świadczenia na rzecz pokrzywdzonej, uprzednią niekaralność oskarżonej, jej sytuację rodzinną, chorobę męża jak i całkowicie niezdolnego do samodzielnej egzystencji ojca oskarżonej, który wymaga całodobowej opieki, a z którym to oskarżona mieszka i sprawuje nad nim opiekę, a uwzględnienie wszystkich wskazanych okoliczności powinno spowodować wymierzenie oskarżonej znacznie łagodniejszej kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia a nawet warunkowego zawieszenia jej wykonania;

	<p>c) naruszenie art. 53 § 1 k.k. poprzez nieuzasadnione wymierzenie oskarżonej kary pozbawienia wolności powyżej jednego roku pozbawienia wolności oraz nieuwzględnienie okoliczności łagodzących, mających wpływ na wymiar kary i świadczące o pozytywnej prognozie kryminologicznej, w szczególności sposób popełnienia przestępstwa, zachowanie się oskarżonej po popełnieniu przestępstwa, przyznanie się do winy i wyrażenie skruchy, a przede wszystkim jej uprzednia niekaralność, postawa w postępowaniu przygotowawczym oraz jurysdykcyjnym czy też podjęcie działań do naprawienia wyrządzonej szkody, opieka nad chorym i całkowicie niezdolnym do samodzielnej egzystencji ojcem wskazują, iż oskarżonej należało wymierzyć karę pozbawienia wolności w niższym wymiarze pozwalającym na jej warunkowe zawieszenie.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Na wstępie wskazać należy, że kara to środek przymusu państwowego wyrażający potępienie zarówno popełnionego czynu, jak i jego sprawcy, stosowany przez Sąd, a więc organ państwowy o konstytucyjnie zagwarantowanej niezawisłości, w regulowanym przez prawo karne postępowaniu, w którym zapewnione są prawa osoby postawionej w stan oskarżenia (w tym możliwość obrony) i zapewniona jest bezstronność rozstrzygnięć (nulla poena sine</p>		

iudicio). Wyrazem aktualnej filozofii karania jest systematyka obecnie obowiązującego Kodeksu karnego, a jej istotę w największym skrócie ująć można następująco: „traktuj karę jako środek ostateczny (ultima ratio) i bacz, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, a po surowszy środek represji karnej sięgaj tylko wtedy, gdy za pomocą łagodniejszego nie da się osiągnąć w stosunku do sprawcy przestępstwa zapobiegawczych i wychowawczych celów kary bądź zadośćuczynić należycie potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa”. (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 lipca 2019r. w sprawie II AKa 178/19).

Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary.

Przepis art.53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary. Pierwszą z nich jest dyrektywa

winy - Sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest baczyć, aby jej dolegliwość „nie przekraczała stopnia winy”. Stopień winy wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymierzeniem kary. Nie można, zatem orzec kary, której dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Wina pełni w tym ujęciu, funkcję limitującą - wyznaczając górną granicę konkretnej kary. Kolejną dyrektywą sądowego wymiaru kary wymienioną w art.53 § 1 kk jest uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na ocenę zaś stopnia społecznej szkodliwości wpływają okoliczności wymienione w art.115 § 2 kk i są to okoliczności przedmiotowe (do nich należą: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (tj. postać zamiaru, motywacja), jednakże wszystkie związane są z czynem sprawy. Motywacja i postać zamiaru, mają również wpływ na stopień winy. Natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu - jak wynika to z treści art.115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawy niezwiązane z czynem przestępczym. Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu. Trzecią dyrektywą sądowego wymiaru

kary jest dyrektywa prewencji indywidualnej, tj. uwzględnienie celów zapobiegawczych lub wychowawczych, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy. Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę. Ostatnią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest prewencja ogólna, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania, i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczone kary mają bowiem za zadanie wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra.

Wskazać również należy, że do orzeczenia kary rażąco surowej może dojść zarówno na skutek niedostrzeżenia istniejących okoliczności łagodzących lub poczytanie na niekorzyść okoliczności, które za obciążające zostać uznane nie mogą, jak i na skutek nieprzydania

należytej wagi dostrzeżonym okolicznościom łagodzącym lub przydanie nadmiernej wagi trafnie ustalonym okolicznościom obciążającym.

Innymi słowy, orzekana kara tylko wówczas osiągnie stawiane przed nią cele, w tym cel w zakresie prewencji ogólnej oraz indywidualnej, gdy zostanie ona ukształtowana zgodnie z tzw. dyrektywą sprawiedliwościową, która nakazuje w ramach sędziowskiego uznania wymierzyć karę proporcjonalną do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu. Nie pozwala ona sędziemu na wymierzenie kary poniżej stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Nie pozwala również na wymierzenie kary powyżej tych kryteriów. Ponadto podkreślenia wymaga to, że celem kary w ramach prewencji ogólnej jest nie tylko odstraszenie potencjalnych sprawców najcięższych przestępstw, ale przede wszystkim uznanie norm prawa karnego przez społeczeństwo, budowanie zaufania do działalności wymiaru sprawiedliwości, które jest wynikiem tego, że obywatele dostrzegają, iż w państwie w ostatecznym rozrachunku zwycięża prawo, a sprawca przestępstwa nie uniknie odpowiedzialności oraz kształtowanie świadomości zadośćuczynienia poczuciu sprawiedliwości społecznej, wynikające z tego, że każdy sprawca jest karany w granicach swojej winy. Stąd też kara nie może być postrzegana, jako jedynie forma odwetu (odpłaty sprawcy za popełniony przez niego czyn), czy też w kategoriach narzędzia mającego odstraszać i w ten sposób powstrzymywać przed popełnieniem czynu zabronionego prawem. Musi uwzględniać sposób

działania sprawcy, stopień winy oraz stopień społecznej szkodliwości czynu, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, jak też zachowanie po jego dokonaniu, aby można było uznać ją za sprawiedliwą oraz karę, która spełni stawiane przed nią cele wychowawcze oraz zapobiegawcze (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 lipca 2019 r., II AKa 178/19).

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy i odnosząc się do argumentacji skarżącej nie sposób podzielić jej stanowiska, że Sąd Okręgowy zawyżył stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonej przestępstwa. Stopień ów jest bowiem bardzo wysoki i został należycie oceniony przez Sąd I instancji, co znalazło odzwierciedlenie w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia (str.44-47 uzasadnienia wyroku).

Nie ma racji skarżący twierdząc, że Sąd Okręgowy zdeprecjonował dotychczasową niekaralność oskarżonej. Zarówno bowiem dostrzegł tę okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary, jak i przydał jej należyłą wagę. Oskarżony w polskim procesie karnym nie ma obowiązku mówienia prawdy oraz dostarczania dowodów swej winy, co nie może zostać poczytane na niekorzyść przy wymiarze kary. Przyznanie się natomiast do winy winno stanowić okoliczność łagodzącą; i tak też Sąd Okręgowy postąpił w przedmiotowej sprawie. Rzecz jednak w tym, że nie było to stanowisko konsekwentnie prezentowane przez nią w toku całego postępowania. Jak trafnie bowiem dostrzegł Sąd Okręgowy,

a czego zdaje się nie dostrzegać skarżąca, oskarżona początkowo obciążała – bezpodstawnie – inne osoby związane z pokrzywdzonym, co nie może pozostać bez wpływu na ocenę wagi ostatecznego przyznania się do winy. Nie bez wpływu na wagę okoliczności jaką jest przyznanie się do winy pozostaje również to, że zanim doszło do złożenia wyjaśnień przez oskarżoną, proceder przez nią prowadzony został ujawniony przez nową główną księgową. Nie jest zatem tak, że oskarżona dobrowolnie odstąpiła od kontynuowania przestępczego procederu, co bez wątpienia wpływa na stopień jej zawinienia.

Nie ma również racji skarżąca twierdząc, że Sąd I instancji nie wziął pod uwagę skruchy i żalu wyrażonych przez oskarżoną oraz dokonywania wpłat na rzecz pokrzywdzonego; wziął bowiem pod uwagę te okoliczności jako łagodzące przy wymiarze kary (str.44 uzasadnienia wyroku). Z tożsamyh względów co przedstawione powyżej, nie sposób jednak przydać wyrażenia skruchy i żalu tak istotnej wagi łagodzącej jak chciałaby skarżąca. Odnosząc się do argumentu dokonywanych przez oskarżoną wpłat, Sąd Apelacyjny podziela pogląd Sądu Okręgowego, że jest to „kropla” w porównaniu z wysokością zagarniętego mienia. Nie bez znaczenia pozostaje, że wobec podkreślanej nawet przez skarżącą aktualnej sytuacji majątkowej oskarżonej, pokrzywdzony jest praktycznie pozbawiony możliwości wyegzekwowania od oskarżonej zagarniętej przez nią kwoty. Skarżąca pomija trafnie dostrzeżoną przez Sąd Okręgowy okoliczność, że oskarżona wyzbyła się majątku, z którego pokrzywdzony mógłby choć częściowo zaspokoić swoje

roszczenia. Jak wynika bowiem z wywiadu kuratorskiego, mieszkanie które zajmuje oskarżona aktualnie stanowi własność jej syna (k.2363 akt sprawy).

Podnoszone przez skarżącą okoliczności związane z sytuacją rodzinną oskarżonej (choroba męża i ojca oskarżonej oraz sprawowanie nad nimi opieki przez oskarżoną) nie mogą skutkować obniżeniem orzeczonej wobec niej kary. Mogą mieć natomiast znaczenie w toku postępowania wykonawczego.

Wobec trafnie podniesionych okoliczności obciążających i łagodzących oraz przydania im przez Sąd Okręgowy należytej wagi, żadną miarą nie sposób uznać aby karą sprawiedliwą, spełniającą sądowe dyrektywy wymiary kary określone w art.53 kk była kara najniższa przewidziana ustawą w przedmiotowej sprawie, kara roku pozbawienia wolności, o co postuluje skarżąca. W szczególności argumentem za takim wymiarem kary nie może być podnoszony w apelacji sposób popełnienia przestępstwa. Wręcz przeciwnie, jest to ważka okoliczność obciążająca. Premedytacja z jaką działała oskarżona, wykorzystanie bezgranicznego w zasadzie zaufania, jaką pokrzywdzony obdarzył oskarżoną znacznie zwiększa stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez nią przestępstwa. W ocenie Sądu Apelacyjnego zachowanie oskarżonej wypełniało znamiona art.65 kk; oskarżona bowiem z popełnienia przestępstwa uczyniła sobie stałe źródło dochodu. Wobec jednak wywiedzenia apelacji jedynie na korzyść oskarżonej, na obecnym etapie postępowania nie mogło dojść

do zmiany zarzutu przypisanego oskarżonej.

Przy kształtowaniu kary wobec oskarżonej trafnie Sąd Okręgowy wskazał na skutki działania oskarżonej w sferze sytuacji finansowej pokrzywdzonego (str.43 uzasadnienia wyroku). Oskarżona z premedytacją dokonała przywłaszczenia na szkodę swojego pracodawcy niebagatelnej kwoty ponad 2 mln. zł. nie zważając na to (choć mając tego pełną świadomość jako pracownica księgowości) że brak było środków finansowych nawet na publicznoprawne zobowiązania pokrzywdzonego.

Wobec wymierzenia kary przekraczającej rok pozbawienia wolności bezprzedmiotowym jest czynienie rozważań co do podstaw zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia orzeczenia kary pozbawienia wolności.

Reasumując – kara orzeczona wobec oskarżonej jest karą surową ale nie jest rażąco niewspółmiernie surowa. Jest natomiast karą sprawiedliwą, spełniającą sądowe dyrektywy wymiaru kary, w szczególności dotyczące prewencji ogólnej i szczególnej.

Wniosek

Zmiana wyroku w zaskarżonej części przez znaczne złagodzenie orzeczonej wobec oskarżonej M. A. kary pozbawienia wolności i orzeczenie kary pozbawienia wolności w znacznie niższym wymiarze, tj. w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Niezasadność zarzutu apelacyjnego.	

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Nie dotyczy
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Zaskarżony wyrok	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Nietrafność zarzutów apelacyjnych, brak przesłanek z art.439 kpk i art.440 kpk.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Nie dotyczy	
Zwiąże o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.624 kpk i zwolnił oskarżoną od obowiązku ich ponoszenia, a jego wydatkami obciążył Skarb Państwa uznając, że w jej aktualnej sytuacji finansowej i w perspektywie odbycia orzeczonej kary pozbawienia wolności obciążanie jej nimi stanowiłoby dla niej nadmierną uciążliwość.

1PODPISY

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kara	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana